

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1738/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ-адвоката Добрице Перовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К.бр.44/24 од 30.07.2024.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.624/24 од 17.10.2024.године, у седници већа одржаној дана 19.12.2024. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ-адвоката Добрице Перовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К.бр.44/24 од 30.07.2024.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.624/24 од 17.10.2024.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К.бр.44/24 од 30.07.2024.године окривљени АА и ББ су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по три месеца.

Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала у корист буџетских средстава Основног суда у Рашкој плате износ од по 20.000,00 динара и да на име трошкова кривичног поступка плате износ од 50.961,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.624/24 од 17.10.2024.године одбијена је као неоснована жалба заједничког браниоца окривљених АА и ББ а пресуда Основног суда у Рашкој К.бр.44/24 од 30.07.2024.године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљених АА и ББ-адвокат Добрица Перовић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2), 446. и 449. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји

поднети захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање и да одложи извршење првостепене пресуде.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених АА и ББ-адвокат Добрица Перовић у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводећи да у изрекама побијаних пресуда нису описани елементи кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, и то како умишљај и намера присвајања туђе покретне ствари ради прибављања противправне имовинске користи, као субјективни елементи, тако ни покушај одузимања туђе покретне ствари, као објективни елемент кривичног дела.

Наведене повреде бранилац образлаже тако што наводи да током поступка није утврђено да су окривљени предузели радње извршења предметног кривичног дела, односно да то не произилази из увиђајних радњи службених лица полиције и записника сачињених на лицу места, нити на основу других материјалних доказа, нити то произилази из исказа оштећеног ВВ. По ставу браниоца, да би у конкретном случају постојао покушај кривичног дела, било је потребно да окривљени започну одузимање туђе покретне ствари, односно притежање на ствари, а нема доказа да је до тога дошло, нити до прекида притежања, па би се у конкретном случају евентуално могло радити о некажњивим припремним радњама за кривично дело крађе, с обзиром да на основу доказа изведених на главном претресу није доказано да је окривљени АА подесним алатом обио метални чеп на резервоару горива радне машине оштећеног ВВ, нити да је помоћу црева и пумпе преточио 20 литара горива у канистер, а да је окривљена ББ седела у возилу и пазила да неко не наиђе. Бранилац је још истакао да су нижестепени судови одбили предлог одбране да се изведу одређени докази ради провере налаза и мишљења судског вештака информационе технологије, па су окривљени оглашени кривим на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, из разлога што нижестепени судови нису утврдили ко је и где манипулисао мобилним телефоном, односно није утврђена садржина комуникације између окривљених и где су се мобилни уређаји налазили у тренутку успостављања везе.

По оцени Врховног суда, иако бранилац окривљених формално означава повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које представљају законом дозвољене

разлоге за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, цитираним наводима оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама, чиме суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљених у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП са образложењем да побијане пресуде немају разлоге који би оправдали заузети правни став о кривици окривљених, а разлози у образложењу пресуде који се односе на одлучујућа релевантна чињеница и утврђено чињенично стање су противречни. Бранилац окривљених указује и на повреде закона из члана 446. и 449. став 1. ЗКП јер другостепени суд није одржао главни претрес и на тај начин проверио одбрану окривљених у погледу комуникације мобилним телефонима између њих, иако наведена комуникација представља кључни доказ на основу ког је првостепени суд закључио да су окривљени кривично дело извршили као саизвршиоци, па је постојала стварна потреба и разлози да се главни претрес одржи.

Међутим, како повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2), 440., 446. и 449. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљених АА и ББ-адвоката Добрице Перовића оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић